

InhoudSopgave

Voorwoord	5
Hard en lang graven	9
De tuin van de buren	11
Een poes in een hoge boom	14
Ik hou me aan mijn woord	17
Echte vrienden	20
Plassen en ...	23
Na regen komt zonneschijn	26
Onverwacht bezoek	29
Kijk naar links, rechts, links	32
Ja, daar zijn ze ...	36
Pas op	40
Poes vertelt	43
Een muis	46
Een uitnodiging	49
Op naar het muizenfeest	52
Witte sneeuw	56
De waarheid	60
Bij twijfel niet doen	63
Niet te geloven	67
Hoe kan dit nou?	71
Dikke, grote...	74
Ik wil dat ook!	79
Te hoog	83

Hard en lang graven

Het is nu eenmaal zo dat Boris Konijn een rustiger konijn is dan Anna Konijn, dus toen Anna zich verveelde, omdat dit zo'n dag was dat niemand haar uit het hok liet, besloot Anna dat het tijd werd dat ze een gangetje naar de buitenwereld zouden gaan graven. "Kom op Boris," zegt ze, "aangezien niemand zich druk maakt om ons vandaag, gaan we zelf op pad."

"Tja," zegt Boris, "ik wil best mee hoor, maar jij ziet al dat gaas toch ook?"

"Ja, ja," zegt Anna, "dus gaan we graven!" Boris Konijn is altijd erg lief voor zijn zus dus ja, als Anna wil graven, dan prima. Anna en Boris beginnen te graven, maar dat is nog niet zo makkelijk, zij aan zij samen graven. Hierdoor gooien ze zand bij elkaar in hun vacht en aangezien Anna sneller graaft dan Boris, is zijn mooie witte vacht grijs geworden van al dat zand. "Hatsjie," zegt Boris, "dit schiet niet op hoor!"

"Oké, oké," zegt Anna, "ga jij dan maar eventjes rusten. Ik graaf wel verder." Dus Boris gaat lekker liggen en valt al snel in slaap van al zijn harde werken. Anna graaft en graaft maar door, totdat ze uitgeput Boris wakker gaat maken. "Zeg, nu mag jij hoor. Dan kan ik ook even uitrusten."

"Tuurlijk, tuurlijk," zegt Boris, "ik kom je wel helpen." Maar wat is nu het geval, Boris Konijn is een stukje dikker dan Anna en hij komt niet zo erg ver het gangetje in.

"Zeg Anna," begint hij, maar hij ziet al dat Anna heerlijk slaapt en hij wil haar niet wakker maken, dus begint hij zelf maar het holletje iets breder te graven. Na een poosje wordt Anna wakker. Ze ziet Boris nergens. O ja, natuurlijk, denkt ze, hij is aan het graven in ons gangetje. Ze loopt er meteen in, maar botst al snel op Boris zijn dikke zachte billen. "Zeg, wat doe jij hier nu?" vraagt ze.

"Nou, ik moest het gangetje wat breder maken, want ik paste er anders niet doorheen. Enne... toen werd ik zo moe dat ik waarschijnlijk in slaap viel."

"Och," zegt Anna, "ik ben alweer uitgerust. Ga jij maar lekker weer even rusten dan graaf ik wel verder en maak het natuurlijk net zo breed dat jij er door past."

Zo gezegd, zo gedaan. Boris Konijn gaat lekker slapen in hun binnenhok en Anna graaft en graaft weer stevig door.

De volgende ochtend wordt Boris Konijn wakker en mist meteen Anna naast zich.

O, o, denkt hij, wat zou er gebeurd kunnen zijn? Hij springt zijn hok uit en ziet natuurlijk meteen de berg zand en het gangetje daarachter. O ja, natuurlijk, Anna was aan het graven toen hij in slaap viel. Hij rent het gangetje in, waar hij nu met gemak in past en na even rennen botst hij nu op een paar zachte billen. "Iee!" zegt Anna, "w... wat is er?"

"O gelukkig," zegt Boris, "jij bent hier. Ik schrok al. Ik was je kwijt."

"Ja, ik was kennelijk zo moe dat ik hier in slaap gevallen ben."

"Gelukkig, ik heb je gevonden," zegt Boris, "en wat ben je al ver met ons gangetje, het wordt een echte tunnel. Geweldig!"

"Ja, kijk maar," zegt Anna, "daar zie je al licht en kijk je in de tuin van de achterburen."

"Maar we gaan nu eerst eten," zegt Boris. Daar is Anna het helemaal mee eens, want van zo hard werken, hum... graven, krijg je natuurlijk honger. Na het eten gaan ze lekker knus dicht tegen elkaar aan liggen. Normaal praten ze nog wat met elkaar, maar nu zijn ze zo moe dat ze allebei meteen in een diepe slaap vallen.

Anna Konijn